

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 4

April 1989

25. årg.

En er Eders mester.

«Jeg takker alltid min Gud for dere, for den Guds nåde som er gitt dere i Kristus Jesus. For i Ham er dere blitt rike på alt, på all tale og all kunnskap, fordi Kristi vitnesbyrd er blitt grunnfestet i dere, slik at dere ikke mangler noen nådegave mens dere venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse. Han skal også styrke dere inntil enden kommer, så dere må være ulastelige på vår Herre Jesu Kristi dag. Gud er trofast, Han som kalte dere til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus, vår Herre. Men jeg formaner dere, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn, at dere alle må føre samme tale, at det ikke må være splittelse blant dere, men at dere må være fast forenet i samme sinn og samme tanke. For av Kloes folk er det blitt meg fortalt om dere, mine brødre, at det er stridigheter blant dere. Jeg sikter til at hver av dere sier: «Jeg holder meg til Paulus, jeg til Apol-

los, jeg til Kefas, jeg til Kristus. Er Kristus blitt delt? Var det kanskje Paulus som ble korsfestet for dere? Eller var det til Paulus' navn dere ble døpt? Jeg takker Gud at jeg ikke døpte noen av dere, uten Krispus og Gajus, slik at ingen skal kunne si at dere ble døpt til mitt navn.» (1 Kor. 1,4-15).

Dette vi leser om her, er noe som har fulgt mennesket fra fallets dag. At de har byttet bort den uforgjengelige Guds herlighet mot avbildninger. – «av et forgjengelig menneske og av fugler og firbente dyr og krypdyr. De byttet bort Guds sannhet mot løgnen og æret skapningen fremfor Skaperen.» (Rom. 1,23 og 25).

Dette vi her ser et eksempel på like inn i menigheten er altså en alvorlig konsekvens av syndefallet, ja, man kan nærmest si, syndefallet om igjen. Og det følger også en alvorlig dom på det. «Derfor overgav Gud dem –» (Rom. 1,24

og 26) – til å gjøre det som ikke sømmer seg.

At Herren ikke får være Herre i vårt liv fullt og helt, det er årsaken til all annen synd og alt det vi gjør som er dårlig. I tanke, ord og gjerning. Og når det gjelder vårt kjød, så står det: «Det er ikke Guds lov lydig, *kan* heller ikke være det.» (Rom. 8,7). Det er situasjonen for samtlige av oss. Derfor heter det ikke at kjødet skal forbedres, da hadde rettferdighet vært å oppnå ved loven, men det skal korsfestes.

Det vitnesbyrd Paulus bringer om de troende i Gal. 5,24, lyder slik: «De har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og lyster.»

Du vet et menneske som er korsfestet, vil det forsøke å komme løs og beveger seg, så forøker det smerten. Sann også med den som hører Kristus til. Når han vil la kjødet få råde, så faller han, og så følger en forferdelig smerte på det. Fordi Den Hellige Ånd slår ham i samvittigheten.

Å korsfeste kjødet er å ta imot og innover seg den dom Gud har felt over det, og så istedet ta imot Jesus. Ja, dette virker Den Hellige Ånd. Det er noe alvorlig galt i ens liv, når en kan gjøre og leve i det som Herren forbyr uten at det er noe som «slår». Denne sårheten i samvittigheten som en troende

kjenner så vel til. Skriften taler om noen som er *brennemerket* i sin samvittighet. Det er slike som har gått bevisst imot denne klare tale i samvittigheten lenge nok til at Ånden har forlatt dem.

Derfor, når Paulus skriver til denne menigheten i Korint, hvor denne forferdelige menneske- og nådegave-dyrkelsen var så fremme, så skriver han: «Er dere ikke da *mennesker*?» Ja, han skriver like ut. «Dere er ennå kjødelige.» For dere har byttet ut Skaperen med skapningen. Det gjør ikke den åndelige. D.v.s. den som Den Hellige Ånd får råde over. Det snedige med avgudsdyrkelsen som vi her ser helt inne i menigheten er bl.a. denne falske tanken, at vi dyrker egentlig Skaperen, men gjennom skapningen. Den usynlige gjennom det synlige. Gullkalven i ørkenen er et eksempel på dette. Det var ikke selve kalven de tilba. Alle visste de at den var støypt av deres eget gull. Men de ville tilbe Skaperen gjennom dette bilde. De ville ha noe synlig å tilbe. Likeens kobberslangen som kong Akas måtte knuse fordi Israels barn brant røkelse for *den*. (2 Kong. 18,4). Mennesket vil ikke vandre i tro på Herrens ord, men det vil se. Slik også med disse korinterne, som likesom dyrka og tilba Gud ved å legge seg etter

hans gaver. Forkynnere og nådegaver.

Det er ikke slike tilbedere Faderen vil ha sier Jesus. Men de skal tilbe Ham i ånd og sannhet (Joh. 4,23). Og det er jo bare en sann tilbedelse av Gud, og det er å ta imot vitnesbyrdet om Jesus. Alt annet, det må være så åndelig det bare vil i menneskers øyne, er imot sannheten.

Jesus kommer til menigheten i Efesus, og gir dem et vitnesbyrd som sikkert alle av oss gjerne ville hatt. Hør bare i Åp. 2,2-3: «Jeg vet om dine gjerninger og ditt arbeid og din utholdenhet, og at du ikke kan tåle de onde. Du har prøvd dem som kaller seg selv

apostler, og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere. Du har tålmodighet, du har hatt mye å bære for mitt navns skyld, og du er ikke gått trett.» Ja, dette var noe av et vitnesbyrd! Han etterlyser bare en ting. Men denne ting er til gjengjeld så viktig, at hvis der ikke skjer omvendelse vil de bli forkastet. I det 4 vers sier Jesus: «Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet». Det var en eldre mann som sto og så på et ungdomskor, og så sier han: «Det er mange som forsøker å elske Jesus med sin egen kjærlighet.» Legg merke til den medisinen Jesus har for denne menigheten. Ikke stram deg opp og forbedre deg *der du er*, men vend tilbake. Vend tilbake til evangeliet! Kom derfor ihu hva du er falt fra. Omvend deg!

Det er det både hedningen og den frafalne vises til. Det finnes ikke noen annen slags omvendelse enn å ta imot evangeliet. Å vende seg fra sine egne tanker og veier, til Guds vei. Og Guds vei, det er Jesus! Til menigheten i Sardes sier Han: «Våkn opp og styrk det andre som var iferd med å dø. For jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for Gud. Kom derfor ihu hvordan du har mottatt og hørt.» (Åp. 3,2-3). Her møter du samme forkynnelsen. «Kom der-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-990845.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø. Tlf. 04-43 36 85
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

for ihu —». Vend tilbake!

Hva slags gjerninger var det Jesus ikke fant fullkomne for Gud? Denne menigheten var ikke falt fra på en slik måte at den levde i åpenbare synder, slik som vi ser så mye av idag. Nei, den hadde navn av å leve (v1). Nei, det var tale om gjerninger gjort for Gud. For Guds rike. Men gjort uten erkjennelsen av avhengigheten av Jesus! Uten et rett forhold til Jesus, kan ikke et menneske gjøre noe for Gud. Det som i det hele tatt skjer til Guds rikes fremme, er ikke noe et menneske gjør for Gud, men det som Gud får gjøre gjennom et menneske.

Vi ser så mye av denne fokuseringa på nådegaver idag, som leder folk til å søke spesielle ånd-sopplevelser. Søke nådegavene direkte. Da trenger vi å besinne oss på det Paulus skriver i teksten vår: For i Ham er dere rike på alt, på all tale og all kunnskap, *fordi Kristi vitnesbyrd er blitt grunnfestet* i dere, (det er altså årsaken) slik at dere ikke mangler noen nådegave mens dere venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse.» v5-7. Enhver åndsretning som leder deg til å søke noe åndelig utenfor eller i tillegg til Jesus er en falsk ånd.

Å bli brukt av Gud, det krever avhengighet av Herren. Derfor,

så snart et menneske eller en forsamling begynner å vokse i egne øyne p.g.a. nådegaver, rett forkynnelse eller noe annet, så vokser det bort fra Herren og blir ubrukelig. Enda alle ville si; *de lever!*

Et menneske uten denne avhengigheten av Jesus, d.v.s. uten *liv i Jesus*, vil, hvor mye han enn streber etter å gjøre gjerninger for Gud, ende opp med å gjøre djevelens gjerninger. Ja, så sterkt sier Jesus det (Joh. 8,38-45). Merk deg også fariseernes virke, og ikke minst Paulus sin «gudstjeneste» før sitt møte med Jesus. Men tro ikke at det uten videre ser ut som djevelens gjerninger, sett utenfra. Slangen skjuler seg ofte bak fromhets- og barmhjertighetshandlinger. Ånden i det blir først avslørt når Jesus kommer til med sitt budskap: «Det er *ingenting* i deg som er brukelig for Gud. Det er *ingenting* i deg å bygge videre på. Du må bli frelst, og det ved noe så radikalt som at en annen må gjelde i ditt sted.» Hva vil du gi til Gud når ALT i denne og av denne verden er forbannet, nettopp av Ham? (1 Mos. 3,17).

Som en sa i forbindelse med avholdssaken: «Gud skapte oss bra nok som vi er, så vi trenger ikke til alkohol.» Ja, det høres fint ut, og det var nok velment, men

det er desverre ikke sant! Gud skapte oss bra nok, ja, men det har skjedd et fall siden det. Derfor er det i det hele tatt noe som heter alkoholisme.

Vi er ikke istand til å gjøre godt i egentlig forstand. Heller ikke etter at vi er blitt troende. Men det som Heren får virke gjennom sine, det er godt.

Det er altså da de eneste gjerninger som vil bli stående på dommens dag. De gjerninger som Herren gjorde. De brenner ikke opp!

Om mennesket, sier Jesus: «Dersom ikke grenen blir i vin-

treet så kastes den ut og visner. Og den kastes på ilden og den brenner opp.» Alt menneskelig brenner opp i møte med Gud. Bare det som er av Gud, står for Gud.

Derfor, hør evangeliet *til omvendelse*. Dersom det ikke har fått virke til omvendelse, så har det ikke vært deg til noen nytte. Men tvertimot så vil det bli deg til så mye hardere dom at du har hørt evangeliet og allikevel fortsetter i kjødet.

Einar Kristoffersen

Må det en revysjef til for å vekke døde menigheter?

Ja, slik må vi spørre oss etter et intervju i Folkets Framtid.

Ole Paus: Kristne jatter med!

Jeg ønsker å bidra til å sette den åndelige dimensjon på dagsordenen igjen. Problemet her i Norge er at vi mangler en kristen samfunnskritikk.

Kristenfolket jatter med i alt for stor grad.

Henger seg på trendene. Dette er tragisk, for er det noe dagens mennesker ikke trenger, så er det en kristendom som reduseres til et tidsriktig pop-budskap, sier sangartist og revysjef Ole Paus i et intervju i Folkets Framtid.

Som eksempel nevner han kristenrock. En avskyelighet. Fusk med begreper. Kristendom og rock er to uforenelige størrelser. For meg er det ufattelig at kristne ikke forstår dette.

Rock er drifter.

Den apellerer til avgrunnen i mennesket.

Kristendom er dens rake motsetning. Den evige må søkes i stillhet, i inderlighet. Så langt Ole Paus.

Tror vi har lov til å bruke Mesterens ros til den urettferdige husholder. For denne verdens barn er

klokere mot sin egen slekt enn åndelig døde navnkristne.

Ja, denne rock og popmusikken blir mer og mer godtatt, ikke bare av unge, men også av eldre.

I kirker, bedehus og folkehøgskoler. Dramakveld på bedehuset. Rockekonsert på folkehøgs-

kolen: Appelerer til å følge med i Falcon-Crest serien.

Alt dette i Mesterens navn.

Her passer Mesterens ord til menigheten i Sardes. Du har navn av å leve, men du er død!

Erik Lillebostad

Av nåde!

Av nåde er dere frelst, ved tro, og det ikke av dere selv, der er Guds gave. Ef. 2, 8.

«Nåde» er et viktig ord i frelslæren. Derfor må vi se nøye på det. En synes ikke en har så vanskelig for å forstå det, så lenge en bare skal tenke på det og tale om det. Men når vi for alvor skal gjøre bruk av det, når det gjelder vår evige frelse eller fordømmelse, da er det ikke noe som er vanskeligere å gripe og tro enn det lille ordet «nåde». Læren om nåden er en viktig del av læren om Gud. Men å kjenne Gud i hans nåde, det er det evige liv.

Verden er i tykt mørke, når det gjelder spørsmålet om Guds nåde. Den tror at nåden er det samme som at Gud ikke tar det så nøye med mennesket. Det er jo så svakt og kan ikke være fullkomment. «Men Gud er nådig,» sier en da, «han tar det ikke så nøye med oss.»

Det er denne nådeforkynnelsen den gamle slangen bruker for å dysse verden i søvn. Nåden er en slags godfjottethet, som gjør at Gud hverken er rettferdig eller sann, når han dømmer.

Men skriften lærer noe ganske annet om Guds nåde. Noe annet vil du også lære, når du ser Kristi blodige sved og hører hans rop på korset. Det samme vil du lære av Jerusalems ødeleggelse og alt det fryktelige som da gikk over Guds eiendomsfolk, mens en spurv ikke faller til jorden uten at Gud vil det.

Guds nåde er ikke etterlatenhet og godfjottethet.

Gud elsker oss nok med en ubegripelig kjærlighet og barmhjertighet. Men denne kan ikke stå imot Guds rettferdighet som er like stor. «Rettferdighet og rett er din trones grunnvoll. Nåde og sannhet

går fram for ditt åsyn.» Ingen kan få Guds nåde uten at det på fullkommen måte stemmer med hans rettferdighet. Kristus kan gråte over Jerusalem, men han kan ikke frelse den, når den ikke vil høre hans røst.

Ved Guds tilgivende nåde blir mennesket tatt opp i Guds samfunn og vennskap. Men her må vi huske at denne nåden aldri blir gitt uten i Kristus. Men i Kristus eier et menneske alt det han har gjort for oss og er for oss. Men da eier en også en fullkommen nåde og Guds vennskap og kjærlighet.

Utenfor Kristus får vi ikke noe av nåde, men bare etter det vi fortjener. Men i Kristus Jesus gjelder ingen gjerning, ingen synd eller uverdighet. Dette er nåde! Nåden er det motsatte av alt det vi fortjener etter vår egen gjerning. Dette må vi være klar over, hvis vi vil forstå hva nåde er.

Apostelen sier: «Men er det av nåde, da er det ikke mere av gjerninger, ellers blir nåden ikke mere nåde». — «Men den som har gjerninger, ham tilreknes lønnen ikke av nåde, men som skyldighet.»

Her blir nåde og skyldighet stillet mot hverandre som motsetninger.

«Av nåde er dere frelst, ved tro, og det ikke av dere selv, det er

Guds gave, ikke av gjerninger forat ikke noen skal rose seg.»

Av alle slike ord ser vi at nåde og gjerninger, nåde og fortjeneste er helt motsatte ting. Det ene må nødvendigvis utelukke det andre. Skriften lærer at et menneske blir rettferdig og frelst av bare nåde. Og Skriften ser på dem som får del i denne nåden, ikke bare som noen som ikke har rett til denne gaven. Den ser på dem som noen som bare har fortjent Guds straff og vrede og som aldri vil fortjene noe annet, så lenge de lever her på jorden, hvis Gud skulle handle med dem etter fortjeneste. Den fullkomne rettferdighet krever nemlig en fullkommen hellighet. Men hos oss er det bestandig bare synd.

Alt dette er nå lett å forstå når det gjelder bare å lære det. Men når Gud har besøkt et menneske og vekket det opp av søvne, da både ser og kjenner en den dype fordervelsens avgrunn av synd i sjelens innerste vesen, i tanker og begjær. Da kjenner en at det gamle hjertet alltid vil gå den gale vegen og at kjødet er fullt av syndige tilbøyeligheter.

Å, men da blir det vanskelig å forstå at nåden er slik at all denne fordervelsen ikke på noen måte kan hindre og rokke den. Når loven er blitt klar for bevisstheten,

da vil den store nåden som Gud har vist oss, virke slik at vi synes lovens krav er rimelige og viktige. Men da føler en også den indre anklagen for synden så meget mer. Ser vi at Gud er nådig, føler vi synden desto mer uverdigg.

Og når sjelefienden ikke lenger kan holde en i søvn og sikkerhet, prøver han med alle midler han har, å gjøre en fortvilet og redd. Først egger han den synden som bor i en, dernest truer han med Guds ord, piner og forferder sjelen ved å fordunkle Guds nåde og stadig å holde fram Guds hellighet og vrede over synden.

Å skulle holde fast på ordet «nåde» nå og se den sanne og fulle betydning av det, det er en visdom, som overgår all forstand.

Måtte Gud bevare enhver kristen i de trengslene han må gå igjennom for å bli utlært her! Alle sanne helgener er likevel aldri blitt annet enn spedelæringer her. Det kan vi se av all den klage, nød, forferdelse og angst de har. Davids salmer og alle de helliges historie viser dette klart.

C. O. Rosenius

Stille min sjel for Jesus!

En læresalme, står det som overskrift på noen av salmene. Som regel blir en sang til av samlivet med Frelseren. Slik ble sikkert også denne sangen til: Stille min sjel for Jesus. Ta meg ved hånd, o Jesus, led meg på veien frem! Selv om den selsomt snor seg. Sikkert det bærer hjem.

I Bibelen ser vi utallige vitnesbyrd om stillhet og tillit. I stillhet og tillit skal eders styrke være. Es. 30,15.

Folk er blitt så rastløse nu, tross all denne velstanden. Marta hadde det så travelt med å tjene Jesus.

Maria derimot, satte seg ved hans føtter og lyttet til ham. Maria har valgt den gode del, som ikke skal tas fra henne, svarte Jesus. Å, hvor det trengs å rope ut i dag, ikke minst til forkynnere. Ta dere tid til å hvile ved Jesu føtter!

Er det kunnskapen og oppfinnsomheten som er det viktigste i dag? Skulle ønske jeg tar feil, men tror ikke det.

For meg ser det ut som det prøves mer og mer med lokkende agn. For det første må de være skolert. De må kunne å legge ut en tekst. Det indre kall spørres det visst

ikke så mye etter. Det som er det viktigste. Videre må det være sang og musikkrefter. En skare av pop- og rockeartister. Og dette fører selvfølgelig til fulle forsamlingshus. Kort apell, resten underholdning. Det kan også vere sann og rett utleggelse av en tekst, ikke noe å si på det. Men det er bare dette. Det går inn det ene øret og ut igjen det andre.

Åndsbåret forkynnelse må fødes i lønnkammeret ved Jesu føtter. Uten meg kan dere intet gjøre, sa Jesus.

Det må være noe som ikke stemmer, når folk går hjem fra møte like uberørt som de kom. Den gode sæd er ikke bare Guds ord, men også barna i hans rike.

Guds ord skal ikke vende tomt tilbake står det.

Åndsbåret forkynnelse og vitnesbyrd fører alltid til ett av to. Enten blir det mottatt, eller så blir det avvist, kan ikke være annerledes. Jeg nemnte noe om lokkende agn.

Som smågutt husker jeg vi satt nede ved kaien med et snøre og fisket mort. Som agn brukte vi små skjell.

Det kom alltid en liten fisk vi kalte for tjuvsnyltre, den tok alltid agnet, men aldri angelen.

En levende kristens agn er Jesus

selv, alle andre agn kan være hvor de vil. Og finner du ham, da finner du alt hvad hjertet kan evig begjære.

I dag reiser folk lange strekninger på seminar og Oasesamlinger, fornyelse-seminar, og hvad det nu heter alt. Folk er blitt så sørgelig smittet av denne karismatiske ånd. Deres ledere har vært ute i verden, og da helst i Amerika. Der har de fått nye impulser til å videreføre denne karismatiske villfarelsen.

Å, for en storforkynner, å så denne deilige fortellingen. Ja, her må vi huske Jesu ord: Som får uten hyrde. Oase, fornyelse, seminar. Evangeliet er så lettlært i dag. Ja, det ser ut som de kan det utenat. Nu må vi ha noe mer av loven. Karismatikken er en følgesvenn av loven.

Du må gi noe, for å få mer åndsfylde. Du må åndsdøpes, da får du også tungetalegaven. Kom tilfeldigvis for noen år siden i kontakt med noen som mente seg å tale med tunger, ja til og med tolke det. Oppdaget ganske snart, det var kun bare en lærdom, det hadde ingen ting med den Hellige Ånd å gjøre.

Vedkommende hadde sikkert hatt en dyktig lærer, og godt kjent

i sitt fag. Nu var de gjennomskuet, helt taus.

Istedenfor de ensomme stunder ved Jesu føtter, står de igjen bare med en åndsfattig lærdomsform, bare noen tørre kvister. Tror ikke jeg tar feil ved å si det. Det er kjødet (jeg-et) som blir tilfredsstillet på disse Oasesamlingene og seminarene.

I Kol. 3 står det om de som har avkledd seg det gamle mennesket, og ikledd seg det nye, som fornyes til kunnskap etter sin skapers bilde. Videre i Rom. 12 om å bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn, så vi kan prøve hva som er Guds vilje, det gode og velbehagelige og fullkomne.

Og endelig, Ef. 4 om å fornyes i deres sinns ånd og ikle seg det nye mennesket, som er skapt etter Gud i sannhetens rettferdighet og hellighet.

Vi behøver slett ikke å reise til noen karismatisk Oasesamling for at Gud kan gjøre dette med sine hungrige barn.

Dette må ikke misforståes dit hen at ikke Guds venner ikke skal samles til årsmøter, sommerskoler med Bibeltimer o.s.v. Tror alle levende Guds barn som higer bare etter det gamle livgivende evangelium, tar avstand fra alle disse nye fremmede åndsretningene. De lar Gud få lov til å døde kjødet, så det

nye livet får utfolde seg, for kjødet har ingen arverett likevel. Skal fatte meg kort, slik jeg ser storparten av kristenfolket i dag. Går utifra Jesu ransakende spørsmål til Peter. Elsker du meg? Han spør ikke: Tjener du meg? Adlyder du meg? Heller ikke: Elsker du mine krefter og gaver o.s.v. Nei, han spør kun om du elsker meg som din personlige stedfortreder, forsoner og talsmann.

Skal ikke ta plass til å sitere fra menighetsforstanderen i Efesus, men det ser ut som en stor del av kristenfolket nå, higer og attrår mere etter gavene og tjenestene, enn etter selve Frelseren og forsoneren. Munnen og forstanden kan vel prise han, men hjertet ser på gavene, ikke på den korsfestede. Ja, slik var tilstanden med forstanderen i Efesus. Det verste var vel at han visste ikke om det.

Munnen, tungen og tankene, ja, hele vår person kan ikke bli noen kristen, sier Guds ord. Så står det da bare tilbake å spørre oss selv: Hva er størst for vårt hjerte?

I Luk. 10 ser vi de sytti som kom tilbake og fortalte at endog de onde ånder var dem lydige i hans navn. Da sier Jesus, han så Satan falle ned fra himmelen som et lyn, videre sier han de ikke skulle glede seg over at åndene var dem lydige, men at de skulle glede seg over at

navnene deres var oppskrevet i Himmelen. Jeg tror ikke Jesus bebreidet dem for deres glede over det de fikk utføre, men han som ser alt, han så også faren med *hovmodet*. Hovmodet smaker så godt for Jeg-et. Utfra dette kan vi fastslå at hovmod er det motsatte av fruktene i det nye sinn vi fikk i og med den nye fødsel.

Det nye sinn som den Hellige Ånd har skapt i Guds barn, hater hovmodet. Til slutt vil jeg for min egen del, tror også å ha mange med meg. Selv om denne daglige striden med kjødet (jeg-et), og alle disse onde maktene i oss og omkring oss. Da er det allikevel så trygt og godt over en åpen Bibel. Ja, det taler til oss i sitt ord, og vi

til ham i bønner. Da har vi hans allmektige løfte.

Ingen skal rive oss ut av hans hånd.

Tror bestefar hadde rett, som sa det slik: Har han først fått kloa i oss, da er det ikke så lett å komme fra ham igjen. Så legger vi Paulus ord på vårt hjerte:

La Guds ord bo rikelig i blant dere!

Stille min sjel for Jesus,
Gransk i hans eget ord!
Mat for din ånd det gir deg.
Når du i enfold tror.
Og når du lydig vandrer
Etter hvad der du ser,
Herren av kraft og klarhet,
Skjenker deg stadig mer!

Erik Lillebostad

Under den mørke skyen

Og som mørket senket seg ut over Golgata, var det et bilde på det åndelige mørke, gudsforlathetens mørke, som Jesus i disse tre timer gikk inn i. Han hadde mørket utenom seg, men enda sterkere inni seg. Hva det igrunden var som skjedde, kan intet menneske se til bunns i; for kunne vi det, så brast vårt hjerte. Vi kan ikke tåle å se inn i Guds flam-mende hvithet, Hans tordnende vrede over syndere, og heller ikke

i det dypet av helveteskval som Jesus led.

Det eneste vi vet er at disse tre timene ble forsoningens store, evige frelserverk fullbragt. Da fant det store oppgjøret sted mellom Guds hellighet, som krevde bot for de talløse syndens krenkelser, som du og jeg hadde besmittet og plettet Guds æres blanke skjold med, og Guds kjærlighet, åpenbart i Kristus Jesus, som avtter våre synder med sitt rene, uskyl-

dige blod. For all synd er jo, dypest sett, forbrytelse mot Gud. Derfor sier David: «Mot deg, mot deg alene har jeg syndet, og gjort det onde for dine øyne, forat du skal være rettferdig når du taler, og være ren når du dømmer.» (Sal. 51,6)

Alle tiders og alle menneskers synd ble kastet på Jesus, ja: «Gud gjorde Ham til synd for oss», 2 Kor. 5,21; i lange, tunge bølger kom syndeskylden rullende over Ham, og «vannene steg Ham inntil sjelen,» Sal. 69,2, – «du kastet meg i dypet, midt i havet, og strømmene omgav meg, alle dine vover og bølger gikk over meg,» Jon. 2,4. Men kan vi enn ikke fatte dette med vår tanke, og

knappt nok romme det i vårt hjertes tro, så kan vi likevel vite at aldri har noen lidt eller kan noen her på jorden komme til å lide om så bare en brøkdel av det Jesus led den dagen. «Sku og se om det er en smerte som Hans smerte,» Begr. 1,12 – ingen kan fatte det uten de sjelene som ingen Frelser ville søke her på jorden, og som derfor på dommedag må synke i fortapelsen, idet de selv bærer sine synders forferdelige vekt, den som Jesus Kristus, Guds lam, ikke fikk lov til å bære for dem. Gud forbarme seg og fri i nåde oss alle sammen fra å oppleve dette.

(Fra Guds Lam).

A. Fibiger

Kobberslangens ophøielse

Av Ch. Spurgeon

«Så gjorde Moses en kobberslange og satte den på en stang; og når en slange hadde bitt noen og han så hen til kobberslangen, blev han i live.»

4. Mosebok 21,9.

Slår du op i Johannesevangeliet, vil du legge merke til at begynnelsen inneholder et slags ordnet rekke av bilder hentet fra den Hellige Skrift. Det begynner med skapelsen. Gud sa: «Der vorde lys,» og Johannes begynner med å

erklære at Jesus, det evige ord, er «det sanne lys, som opplyser hvert menneske.» Før han avslutter første kapitel, innfører Johannes et billede hentet fra Abel, ti da Døperen så Jesus komme til ham, sa han: «Se der Guds Lam som

bærer verdens synd.» Og første kapitel slutter ikke før vi minnes om Jakobsstigen, ti vi hører Herren erklære overfor Natanael: «I skal se himmelen åpen og Guds engler stige op og stige ned over Menneskesønnen.» Når vi kommer til tredje kapitel, er vi kommet så langt som til Israel i ørkenen, og vi leser de frydefulle ord: «Liksom Moses ophøiet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen ophøies, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortales, men ha evig liv.» Vi skal i formiddag tale om det som Moses gjorde, så vi alle kan få se kobberslangen og finne det løfte sant «at hver den som er bitt og ser på slangen, han skal leve.»

Jeg innbyr dere først til å legge merke til *den person i dødsfare* for hvem kobberslangen blev laget og ophøiet. Vår tekst sier: «Og når en slange hadde bitt nogen og han så hen til kobberslangen, blev han i live.»

Legg først merke til at de brennende slanger kom blandt folket fordi *de hadde foraktet Guds vei og Guds brød*. «Folket blev utålmodig på veien.» Det var Guds vei, han hadde valgt den til dem, og han hadde valgt den i visdom og barmhjertighet, men de knurret over den. Som en gammel teolog sier: «Den var ensom og langs-

om,» men den var allikevel Guds vei. Hvert skritt på deres foregående reise hadde vært riktig bestemt, og de burde ha vært sikre på at denne rute omkring Edoms land var riktig bestemt også. Men nei, de klaget over Guds vei og ønsket å gå sin egen. Dette er en av menneskenes store stående dårskaper; de kan ikke være tilfreds med å bie på Herren og holde sig på hans vei, men de foretrekker sin egen vilje og sin egen vei.

Folket knurret også over Guds mat. Han ga dem det beste av det beste, ti «de spiste engleføde». men de sa: «Vår sjel vemmes ved denne lette mat,» som om de mente at den ikke ga næring nok og bare tjente til å blese dem op, fordi den var lett fordøielig og ikke skapte hos dem det hete blod og den motagelighet for sykdom som tyngere kost vilde ha medført. Fordi de var misfornøyd med Gud, klaget de også over det brød han satte frem for dem, skjønt det overtraff hvad dødelige mennesker har spist både før og etterpå. Dette er en annen dårskap hos mennesket; hjertet nekter å ernære sig av Guds eller tro Guds sannhet. Man higer efter den naturlige fornufts kjøttmat, en overtroisk tradisjons løk og purre og spekulasjonens agurker. Man

kan ikke formå sitt hjerte til å tro på Guds ord eller motta sannhet som er så enkel, så avpasset endog efter barnets forståelse. Mange forlanger noget som er dypere enn det guddommelige og uendelige, som er mere liberalt enn fri nåde. De klager på Guds vei og på Guds mat, og derfor kommer der blandt dem de brennende slanger som heter onde lyster, stolthet og synd. Kan være jeg taler til nogen som inntil dette øieblikk har knurret over Herrens bud og lære, og jeg vil kjærlig varsko dem om at deres ulydighet og formastelse vil føre til synd og ulykke. Oprørere mot Gud er tilbøielige til å bli verre og verre. Verdens skikker og tenkemåter fører til verdens laster og forbrytelser. Lenges vi efter Egyptens frukt, skal vi snart føle Egyptens slanger. Forlater vi Herren i ånd eller lære, vil fristelsen lure efter oss på veien og synden stikke vår fot.

Jeg ber dere legge nøie merke til at disse mennesker for hvis skyld særlig kobberslangen blev ophøiet, *virkelig var blitt bitt av slangene*. Herren sendte brennende slanger blandt dem, men det var ikke det at slangene var *blandt* dem som gjorde at kobberslangen måtte settes op; det var fordi slangene virkelig hadde forgiftet dem, at der blev skaffet et

lægemiddel. «*Hver den som er bitt og ser på den, han skal leve.*» De eneste mennesker som så og fikk gagn av det underfulle lægemiddel som blev opreist midt i leiren, var de som var blitt bitt av ormene. Den almindelige opfatning er at frelsen er for bra mennesker, frelsen er for dem som kjemper mot fristelsen, frelsen er for de åndelige sunde; men helt anderledes taler Guds ord. Guds medisin er for de syke og hans lægedom for de angrepne. Guds nåde ved forsoningen i vår Herre Jesus Kristus er for mennesker som faktisk virkelig er skyldige. Vi forkynner ikke en følelsens frelse fra innbildt skyld, men virkelig og sann forlåtelse for faktiske overtredelser. Jeg bryr mig ingenting om uekte syndere; dere som aldri har gjort noget galt, dere som er så bra i dere selv at alt står vel til – det er ikke dere jeg henvender mig til, ti jeg er sendt for å forkynne Kristus for dem som er fulle av synd og fortjener den evige vrede. Kobberslangen var et lægemiddel for dem som var blitt bitt.

(fortsettes neste nr.)

Sommarskule

på Solborg folkehøgskule, Stavanger 19. – 23. juli 1989

Leiarar:

Karl B. Bø og Ragnar Opstad

Talarar:

Godtfred Nygård, Olaf Klavenæs, Lars Fossdal,
Einar Kristoffersen, Magnor Sandvær og Reidar Linkjendal

PROGRAM:

- Onsdag 19. juli: Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Reidar Linkjendal.
- Torsdag 20. juli: Kl. 10.00 Årsmøte. Andakt ved Odd Dyrøy.
Kl. 17.00 Bibeltime ved Olaf Klavenæs. Emne: «Guds råd til frelse».
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Lars Fossdal.
- Fredag 21. juli: Kl. 10.00 Bibeltime ved Reidar Linkjendal. Emne: «Ypperstepresten».
Kl. 11.30 Bibeltime ved Godtfred Nygård.
Kl. 17.00 Bibeltime ved Lars Fossdal. Emne: «Kristus, Guds kraft og Guds visdom».
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Einar Kristoffersen. Offer.
- Laurdag 22. juli: Kl. 10.00 Bibeltime ved Olaf Klavenæs.
Emne: «Brudgommen og bruden».
Kl. 11.30 Bibeltime ved Magnor Sandvær.
Kl. 17.00 Bibeltime ved Einar Kristoffersen.
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Godtfred Nygård.
- Søndag 23. juli: Kl. 11.00 Møte ved Magnor Sandvær. Offer.
Kl. 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen

Mattider:

Frukost	Kl. 09.00	Kaffi	Kl. 16.30
Middag	Kl. 13.00	Kveldsmat	Kl. 19.00

Send innmelding innan 24. juni til:

Karl B. Bø, Vistnesvegen, 4070 Randaberg, Tlf. (04) 41 87 46, med namn og adresse og med opplysning om alder på dei som er under 18 år.

Sei frå ved innmeldinga om De ønskjer oppreidd seng, og om De ønskjer enkeltrom.

Pris for opphaldet:

Full pensjon med oppreidd seng	Kr. 1040,-	Under 4 år	Fritt
Full pensjon utan oppreidd seng	Kr. 840,-	Tillegg for enkeltrom	Kr. 40,- pr. døgn
Under 13 år	Halv pris	Plass for telt/campingvogn	Kr. 60,- pr. døgn

Familierabatt: For born under 18 år skal det berre betalast for dei 2 eldste.

Program vert sendt til alle som melder seg på.

VELKOMEN TIL SOMMARSKULEN!

Sommarskule

på Drageid ungdomssenter, Høylandet i Namdalen 3. – 6. august 1989

Leiar: Håvar Fjære

Talarar: Odd Dyrøy, Sven A. Berglund, Einar Kristoffersen og Håvar Fjære.

PROGRAM:

Torsdag 3 august: Kl. 17.00 Bibeltime ved Odd Dyrøy. Emne: «No ser eg himlane opne».
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Sven A. Berglund.

Fredag 4. august: Kl. 10.00 Bibeltime ved Odd Dyrøy.
Kl. 11.30 Bibeltime ved Einar Kristoffersen.
Kl. 17.00 Bibeltime ved Håvar Fjære. Emne: «Arven».
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Odd Dyrøy. Offer.

Laurdag 5. august: Kl. 10.00 Nattverdmøte. Odd Dyrøy leier.
Kl. 11.30 Bibeltime ved Håvar Fjære. Emne: «Velsignelsen og forbannelsen».
Kl. 17.00 Bibeltime ved Sven A. Berglund.
Kl. 20.00 Kveldsmøte ved Einar Kristoffersen.
Søndag 6. august: Kl. 11.00 Møte ved Einar Kristoffersen. Offer.
Kl. 13.00 Middag som avslutning på sommarskulen.

Mattider:

Frukost	kl. 09.00	Kaffi	kl. 16.30
Middag	kl. 13.00	Kveldsmat	kl. 19.00

Send innmelding så snart som mogleg, og seinast innan 7. juli til:

Håvar Fjære, Goksjøruta, 3200 Sandefjord, tlf. (034) 10 831, med namn og adresse og med opplysningar om alder på dei som er under 18 år.

Sei frå ved innmeldinga om De ønskjer oppreidd seng og om De ønskjer enkeltrom.

Pris for opphaldet:		Under 13 år	Halv pris
Full pensjon med oppreidd seng	Kr. 730,-	Under 4 år	Fritt
Full pensjon utan oppreidd seng	Kr. 690,-	Tillegg for enkeltrom	Kr. 100,-

Familierabatt: For born under 18 år skal det berre betalast for dei 2 eldste.

Program vert sendt til alle som melder seg på.

VELKOMEN TIL SOMMARSKULEN!

Returadr.: Lov og Evangelium, 5620 Tørvikbygd. – Trykk: Hardanger Offset a.s, Norheimsund.